

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1120/2014
25.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиље М.Ђ. из Ч., чији је пуномоћник И.Ђ., адвокат из Ч., против туженог Предузећа за унутрашњу и спољну трговину Д. ДОО из Б., чији је пуномоћник М.П., адвокат из Б., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2145/13 од 28.05.2014. године, у седници одржаној 25.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2145/13 од 28.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 327/12 од 07.03.2013. године поништено је као незаконито решење о отказу уговора о раду тужиљи број 129/09 од 16.11.2009. године, наложено туженом да тужиљу врати у стални радни однос на послове и радне задатке продавца и да јој призна сва права из радног односа, као и да јој накнади трошкова парничног поступка од 162.000,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 2145/13 од 28.05.2014. године укинуо првостепену пресуду, одбио као неоснован тужбени захтев тужиље и одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из става 1. овог члана, на коју упућују ревизијски наводи, с обзиром да другостепена пресуда садржи оцену свих жалбених навода од одлучног значаја.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на пословима продавца, које је обављала у малопродајном објекту у Ч.. Због лоших финансијских резултата, тужени је одлучио да затвори овај објекат, због чега је и престала потреба за радом свих запослених у њему. Петоро лица, укључујући и тужилу, обављало је рад у овом објекту, док је укупно 132 лица обављало рад код туженог у свим његовим малопродајним објектима. Законски заступник туженог је на састанку одржаном 13.11.2009. године свим запосленим понудио да се у року од неколико дана одлуче за једну од три опције у циљу решавања свог радно-правног статуса и то: да послове продавца наставе да обављају у објектима туженог у Б., Н.С. или Н., да их он препоручи пословним партнерима у Ч., али без гаранције да ће бити у могућности да их запосли, или да се определе да буду технолошки вишак уз исплату отпремнине. Тужила, као и још две раднице, определиле су се да буду технолошки вишак, док су се преостале две продавачице изјасниле да желе да наставе да обављају рад код туженог, у понуђеним малопродајним објектима изван Ч.. Малопродајни објекат у Ч. је затворен 30.11.2009. године. Тужени није био у обавези да донесе програм решавања вишка запослених, јер је од укупног броја од 132 запослена троје представљало вишак запослених. Оспореним решењем од 16.11.2009. године тужени је тужилу отказао уговор о раду на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду и члана 94. тачка 9. Правилника о раду и то са 30.11.2009. године, јер је за њеним радом престала потреба услед организационих и економских промена. Наведено решење тужила није лично примила, већ преко Ј.Ч., коју је овластила да га у њено име преузме од пословође. Тужени је тужилу исплатио отпремнину 02.12.2009. године.

На утврђено чињенично стање, правилно је другостепени суд применио материјално право.

Наиме, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла у смислу члана 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05, 54/09), чија је одредба идентична одредби члана 94. тачка 9. Правилника о раду туженог, који је био на снази у време доношења оспореног решења туженог.

У конкретном случају, утврђено је да су лоши финансијски резултати остваривани у наведеном малопродајном објекту туженог у Ч. проузроковали организациону промену, односно гашење тог објекта, због чега је престала потреба за радом свих запослених у том објекту. Како тужила није прихватила понуду туженог да настави да обавља рад код њега у малопродајним објектима у Б., Н.С. или Н., већ да се изјаснила да жели да буде технолошки вишак и да јој

тужени исплати отпремнину, правилан је закључак апелационог суда да је законито решење туженог о престанку радног односа тужиљи.

Правилан је закључак другостепеног суда да је због гашења наведеног објекта туженог престала потреба за радом свих запослених у њему, те да надлежни орган туженог није био у обавези да примени критеријуме утврђене законом и колективним уговором за одређивање запослених за чијим је радом престала потреба. Наведена организациона промена туженог није резултирала престанком радног односа свих пет продавачица, већ само три, међу којима и тужиље и то искључиво због тога што су преостале две продавачице прихватиле понуду туженог и наставиле да обављају рад код њега, али у понуђеним објектима изван Ч.. Иста понуда је учињена и тужиљи и осталим двома продавачицама али да је оне нису прихватиле, већ су се изјасниле да желе да буду технолошки вишак, па су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**